

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1746. usque ad
Annum 1749

Luxemburgi, 1753

XII. Canonizatio Beati Camilli de Lellis Fundatoris Clericorum Regularium
Ministrantium Infirmis. 29. Junii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74761](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74761)

XII.

Canonizatio Beati Camilli de Lellis Fundatoris
Clericorum Regularium Ministran-
tium Infirmis.

BENEDICTUS EPISCOPUS,

*Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei
memoriam.*

Exordium.

MISERICORDIÆ studium, Cœlestis Patris exemplo, inculcatoque sæpius Salvatoris Nostri præcepto commendatum, Discipulos Christi, Ecclesiæque Filios ab omnibus humanarum Societatum sectatoribus ita discernit, ut qui dilectionem habuerint ad invicem, ii demum supereminenter omni scientiæ disciplinam percepisse, ii verè ad Regnum Filii Dei pertinere dignoscantur. Hæc charitatis lex non lapideis Israëlitarum cordibus insculpta, non Levitico generi hæreditate transmissa, non Aaronis stirpi cum Sacerdotii prærogativa tributa fuit, sed in Fidelium cordibus per Spiritum Sanctum suaviter copiosèque diffusa, sicut alienigenam Samaritanum languenti Judæo proximum fecit, ita universas Orbis Terræ Nationes Fraternitatis vinculo inter se copulavit. Per hunc dilectionis spiritum verè renovata est Facies Terræ; dum genus humanum, peccatorum, & consequentium poenarum vulneribus sauciatur, non amplius hanc lacrymarum vallem pro exilii atque supplicii loco, sed pro charitatis exercitatione, ac beatæ peregrinationis diversorio habere cepit; humanæque infirmitates jam inter unius Corporis membra communes reddita, patientibus quidem factæ sunt in expiationem delictorum, & causam salutis æternæ; compatientibus verò meritorum augmentum, & obtinenda sibi, quam alii præstitissent, misericordiæ fiduciam attulerunt. Hoc spiritu de Cælo repletus superiori sæculo B. CAMILLUS DE LELLIS piam calamitosorum omnium, præcipuè verò ægrotantium curam in se suscepit, quosque nec patriæ, nec sanguinis conjunctione ullo modo attingebat, urgente charitate Christi, plusquam paternis fraternisque officiis complecti & sublevare, proprium sibi munus assumpsit. Quin etiam quum se videret, nec ad omnes ubique in tribulatione constitutos, nec, ultra præfinitum sibi vitæ cursum, ad futuras ætates operam studiumque suum extendere posse: propagato in alios ejusdem spiritus sui fervore, iisque perenni charitatis nexu, & Religiosi Voti proposito obligatis, spirituales, ac temporalem Infirmorum curam ipsis perpetuò commisit, & commendavit. Cujus quidem Beati Viri virtutes, quum ad illud perfectionis fastigium, quod humana ratio, & naturæ vires assequi nequeunt, Dei gratiâ pertigisse constiterit; ejusque Sanctitatem Omnipotens Deus, illustribus editis miraculis, in conspectu filiorum hominum magnificare dignatus fuerit; Nos eum meritò ex hac veritatis Cathedra, de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, nec non Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Romana Curia frequenti numero congregatorum assensu & consilio, Ecclesiæ universæ colendum, & venerandum, populis invocandum, Fidelibus cunctis imitandum proponimus, & præsentium Literarum tenore denunciamus.

Natus est in Buclanici Theatinæ Diœcesis oppido in Marrucinis Anno Domini MDL., non sine futuræ Sanctitatis prælagiis, quum Mater, quæ ipsum provecta jam ætate conceperat, visa sibi in somnis fuerit Puerum peperisse, Crucem in pectore gestantem, & Chororum ducentem aliorum complurium Cruce similiter signatorum. Quibus tamen auspiciis minime respon-

dit CAMILLI adolescentia, ab eo in vitis, maximeque in effuso alearum lusu traducta, cum valetudinibus, fortunarum, & famæ dispendio; ut etiam probrosâ paupertate adactus, abjectissimis primùm ministeriis a natalium suorum conditione alienissimis, in Nosocomio Incurabili de Urbe, mox laboriosæ militiæ in Venetorum Castris, denique in Sipontino Fratrum Cappuccinorum Conventu famulatu se addicere compulsus fuerit; ubique inconstans, ubique sibi aliisque gravis: nunquam tamen a miserentis Dei longanimitate desertus, qui, & eum semper a profundiore abyssu, a blasphemiarum scilicet impietate, aleatoribus adeo familiari, arere dignatus fuerat: & tandem ostensus in eum divitiarum misericordiæ suæ, excitavit ipsum aliquando a fomno mortis, & in manu potentis & brachio extento a perditionis via ad salutis tramitem revocavit. Cum enim quadam die iter agens CAMILLUS, accepta quondam fastidientibus auribus piarum exhortationum verba solus secum recoleret, & quasi ruminans animo volutaret; interiori luce subito percussus, ac peccatorum suorum conscientia, divinorumque judiciorum timore perterrefactus, humi se prostravit; nec inde prius surrexit, quàm antea vitæ crimina vehementissimo doloris actu detestatus, de custodiendis in posterum justificationibus Domini immutabiliter constituerit. Ex eo tempore novus homo factus CAMILLUS, non modo ab omni vitiorum genere deinceps abstinuit, sed ad sublimiorem Christianæ perfectionis metam contendere cepit: S. Francisci habitum in Ordine Fratrum Cappuccinorum Siponti induit. Sed veteri ulcere, quod olim in tibia contraxerat, identidem recrudescens, bis a dolentibus Superioribus dolens dimissus, ab hac sibi carissimâ arctioris vitæ semitâ deflectere, coactus est.

Romam reversus, vetus Hospitium suum, S. Jacobi scilicet Domum, Incurabili nuncupatam repetiit, ac, Deo sic disponente, ejusdem honorum administrationi præfectus fuit. Quo in munere quum se CAMILLUS non tam hominibus, quàm Deo servire cogitaret, maxima sedulitate ac diligentia, Infirmorum necessitatibus sublevandis se totum dicavit. Sed quum ea in re non satis sibi obsecundare videret eos, qui temporali mercede conducti, in ipsius Nosocomii ministeriis adhibebantur, secum cogitare cepit quomodo ferventiores Operarios, præstantioribus propositis spiritualium meritorum præmiis, compararet. Communicavit consilium hac de re suum cum S. Philippo Nerio tunc in humanis agente, a cujus præceptis nutuque pendeat; quo approbante atque hortante, cum paucis primò ejusdem Nosocomii Ministris, mox cum ampliori piorum Fidelium numero, Sodalitatem quandam instituit Laicorum hominum, qui se Divinis obsequiis, & ægrotantium curæ, in ipsa primùm S. Jacobi Domo, pro Dei amore & futura vitæ mercede, manciparunt, & contempta priorum commodorum ratione, superatque Divino præsidio invidorum calumniis, in instituto constanter perseverantes, brevi tempore extra prædictam quoque domum charitatem suam dilatarunt; cumque proprium sibi domicilium in Urbe constituisent, inde ad omnium pauperum ægrotantium levamen tam in Nosocomiis, quàm in privatis Domibus accurrentes, incredibilem Urbi universè utilitatem attulerunt. Hæc autem utilitas tunc major evasit, quum multis Ecclesiasticis Viris CAMILLO se se adjungentibus, ipsoque CAMILLO, de prædicti S. Philippi directoris sui consilio, post exacta in Scholis Collegii Romani, singulari humilitatis exemplo, Literarum studia, ad Sacrum Presbyteratus Ordinem promoti; spiritualis non minus quàm temporalis vitæ subsidia

Ipsius ad
Deum con-
versio, & san-
ctioris vitæ
initium.

Societatem
instituit Mi-
nistrantium
Infirmis.

S. CAMILLI
ortus, & a-
dolescentia.

Quæ dein-
de plurimum
aucta, à Six-
to V. confir-
matur, & pri-
vilegiis dita-
tur.

ægrois quibusque prestare ceperunt. Ea re permotus sapientissimus Pontifex Sixtus Papa V. Prædecessor Noster, per suas Literas Apostolicas datas apud Sanctum Petrum sub Annulo Piscatoris die XVIII. Martii anni MDLXXXVI. hujusmodi Institutum, Omnipotentis Dei, atque ejus pauperum ægrotorum famulatu dicatum, ac voluntarie paupertatis, castitatis, & obedientiæ proposito, nulla tamen voti spon- sione, adstrictum, collaudans atque commen- dans, perpetuo approbavit & confirmavit sub denominatione *Congregationis Ministrantium In- firmis*, eidemque complura Indulta & Privilegia tam in spiritualibus, quam in temporalibus be- nignè concessit; inter quæ illud specialibus Li- teris die XXVI. Junii ejusdem anni datis indul- sit, ut illius Sodales, pro habitu proprii di- stinctione, Crucem fulvi coloris ad latus dex- trum vestium suarum assuram deferrent.

Sed quum hujusmodi Congregatio paucorum annorum decursu, CAMILLO præside & promo- tore, non solum fructuosior evaderet, sed & spectabilem Virorum numero aucta, ad am- pliorem Domum S. Mariæ Magdalena de Urbe in Regione Columnæ translata fuisset, omnium- que eidem adscriptorum jam sensus esset, ut sub prudentissimis Legibus & Regulis ab eodem CAMILLO præscriptis, ac solemnè paupertatis, castitatis, & obedientiæ professione, in perenni ministerio ægrotantium, ne excepto quidem pes- tiferæ contagionis casu, Religiosam vitam de- gere optarent; exhibitis felicis recordationis Prædecessori pariter Nostro Gregorio Papæ XIV. hujusmodi Regulis, iisque examinatis, & ap- probatis, placuit eidem Gregorio præfatam Congregationem in Ordinem Regularem eri- gere, sub nomine, & nuncupatione *Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis*, ejusque Pro- fessores in quibuscumque locis tunc & deinceps commorantes, sub immediata & speciali sua & Apostolicæ Sedis protectione perpetuò suscep- tos, amplissimis gratiis & privilegiis de Apo- stolica liberalitate ditare; prout in ipsius Gre- gorii Prædecessoris Literis, datis apud Sanctum Marcum Anno Incarnationis Dominicæ MDXCI. Kalen. Octobris, plenius atque distinctius con- tinetur.

Eadem in
Congrega-
tionem Re-
gularem eri-
gitur a Gre-
gorio XIV.

Ejus Con-
gregationis
utilitas, &
fructus.

Ex hac nova charitatis schola, mirum quanta in omnium ordinum homines, tum corporum, tum animarum præcipuè utilitas dimanavit. Non jam ægrotantes ad morborum ærumnas, solitu- dinis ac derelictionis marorem accessisse dolue- runt: Non jam transactæ vitæ reatibus gravati imminentis mortis discrimen absque peccato- rum expiatione subire timuerunt: Non jam hu- mani generis adversarius miseris mortales in extremis laborantes infesta rabie circumstans, eos a susceptorum Sacramentorum robore im- paratos, aut Fidelium exhortationum solatio & subsidio destitutos invenit. Reddita Nosocomiis mundities, allevati Ministrorum labores, ani- marum Pastores ubique adjuti, in anxietatibus, curis, & sollicitudinibus sublevati; ut minime sit mirandum, tot hujus Instituti domos, & tunc modico temporis intervallo per Italiam universam, per Siciliam, aliasque remotiores Provincias, & deinceps per Europæ totius Re- giones, plaudentibus Civibus, Episcopis adni- tentibus, erectas esse; in quibus, cum magno populorum fructu & emolumento, viget exi- mia charitatis spiritus per CAMILLUM in ip- sius Filios, atque discipulos diffusus & propa- gatus.

S. Camilli
Fundatoris
Virtutes.

Ipse verò saluberrimi operis institutor atque promotor, cum omnes, quas aliis tradiderat, Christianæ perfectionis Leges exactissime imple-

vit; tum eam præcipuè, quæ plenitudo Legis est, dilectionem: Cujus profectò Nobis datum est, ex collectis de ipsius vitâ, & rebus gestis certissimis monumentis, tam sublimitatem, at- que profundum, quam latitudinem, longitudi- nemque dignoscere.

Sublimis profectò charitas, quæ a Deo pro- cedens, & in Deum ipsum se referens, creata omnia, quæ aliis inordinatæ cupiditatis fomenta esse solent, vel tanquam pietatis in Deum ar- gumenta, vel tanquam occasiones misericordiæ in proximos exercendæ, unicè intuebatur. Hinc, quum ex omnibus rebus, quæcumque ipsius sensibus obversabantur, nova quotidie amandi laudandique Creatoris incitamenta sumeret, no- vas charitatis flammæ conciperet; in assiduo de Deo sermones in flagrantissimos Divini A- moris actus, non sine lacrymis, identidem e- rumpebat; tantoque cor ejus æstuabat ardore, ut sensibilem aliquando lucem è vultu suo ra- diantem emitteret; & nihilominus ingemiscens, quod se infinite bonitati pro merito diligendæ imparè agnosceret, infinitas sibi animas dari voluisset, quas in Dei amore totas impende- ret. Hoc desiderio incensus, ad operosa mi- nisteria proximis præstanda eo spiritu accede- bat, ut Omnipotenti Deo, quem in pauperi- bus intuebatur, obsequium aliquod pro viri- bus exhiberet; ab eaque cogitatione nunquam mentem animumque averterat. Itaque Cœle- stem fere vitam in terris ducens, nonnunquam visus est per mirabiles exstases a sensibus om- nino alienatus, totoque corpore in aëra eleva- to ac suspensò, beatorum spirituum consortio sese miscere: Unde & eorum ope ac præsidio, complura vitæ discrimina mirabiliter evasit; & S. Philippi Neri testimonio compertum est, Angelos ipsius Sociorum lateribus, dum Infirmis ministrarent, adsistentes apparuisse. Sed & aliis supernaturalibus donis a Deo cumula- tus, spiritu prophetiæ, gratia curationum, & mirabili in naturæ leges imperio, adhuc vi- vens, innumera Cœlestis favoris, quo fruebatur, argumenta dedit.

Pietas in
Deum.

Humilitatis,
& peniten-
tiæ studium.

Ab ea tamen virtutum suarum, & superno- rum charismatum sublimitate oculos declinans CAMILLUS, eosque in propria humilitatis prof- unditate libentius defgens, nec unquam obli- vione captus purgationis veterum suorum de- lictorum, sæpe se inter omnes peccatores pesti- mum appellabat, seque indignum, qui inter homines viveret, ac destinatum aternis ignibus titionem intimo animi sensu profitebatur; ex quo sane humilitatis fonte prodierunt assidua, quibus corpus afflictabat, penitentis ac morti- ficationis exercitia; præcipuè verò demissus ille mentis habitus, quo pauperibus & ægrotis, quos sibi in Dominos adsciverat, in abjectis & laboriosis quibusque officiis sine requie mi- nistrabat atque inserviebat. Neque verò ob præclaram, Deoque, & hominibus acceptissi- mam Religionem a se fundatam, sapientissimè administratam, largissimè propagatam, ullo modo efferebatur; quinimmo delatum sibi forè Fundatoris nomen refugiens, ipsam quoque Or- dinis Præfecturam, quam per XXVII. annos in omni patientia & sollicitudine gesserat, tan- dem, firmato jam ipsius statu & regimine, hu- militer a se abdicavit & sponte dimisit; ut ita, cum eo, a quo didicerat mitis esse & humilis corde, fratribus suis jam dicere posset: *Ego au- tem in medio vestri sum, tanquam qui ministrat.* Qua tamen ex re iidem novam utilitatem sunt consequuti; dum ab ipso Ordinis moderatore, a quo sapientissimas leges atque vivendi Regu- las ad eum diem acceperant, deinceps etiam perfectæ subjectionis & obedientiæ formam,

ipsum

Charitas erga proximos, maxime infirmos.

ipsum exempla intuentes, desumere poterunt.

Sed jam videamus qua latitudine dilatatum sit cor ejus, ut charitatis suae fructus ad omnes proximos in tribulatione & angustia positos derivaret. Quo in genere non hic omnia recensenda ducimus, quae CAMILLUS assidue pro pauperibus sustentandis, alendis, hospitio accipiendis, pro virginibus tuendis & collocandis, pro viduis ac pupillis defendendis sublevandisque gerebat. Unum pro cunctis opus, quod sibi suisque Alumnis proprium & praecipuum sumperat, ut aegrotantium animabus corporibusque succurreret, immensam prope illius charitatis amplitudinem satis demonstrat. Quis enim tota Urbe infirmabatur, cum quo commiserationis affectu non infirmaretur CAMILLUS? ad quem non accederet, ac vel ipse praesens inserviando & consolando usque ad extremum adesset, vel subrogatis Sociis desideratam opem afferret? Quem reperit inopia pressum, aegritudine prostratum, aut nimio mortis metu perterritum, cui non opportuna corporis animique subsidia contulerit, eumque in aeterna salutis fiduciam erexit? Quem vitii atque peccatis irretitum, vel Religionis mysteria & dogmata ignorantem, quin eum ad melioris vitae propositum, ad Divinae bonitatis finem reducere studuerit, vel in doctrina Fidei, & in lege Domini erudierit? Quin etiam constat, aliquos Hereticos in Urbe morbo correptos, CAMILLI charitate & comitate devinctos, ejusque instructionibus, atque hortationibus illustratos, adjuvante Divina gratia, Ecclesiae Catholicae restitutos fuisse.

Quibus in rebus quam per omnes Urbis Regionem, ac domos magni ipsius fuerint, & quotidiani labores; tum vero in publicis Xenodochiis, & potissimum in Hospitali Domo Sancti Spiritus in Saxia, illius opera adeo assidua fuit, ut ibi cogitationum atque studiorum omnium scopum, ibi veluti perpetuam vitam suam sedem collocasse videretur. Ibi non solum Famuli, & Inservientes, sed ipsi quoque Praepositi viderunt eum in omni officii ministerio sibi metipsis praesentem, quaeque inter plures dispersita sunt munera, eundem unum omnia amplectentem, ac mira sedulitate obeuntem. In eo habuerunt aegroti, quidquid homines ferè ab amicis, propinquis, parentibus desiderare consueverunt: Nec major est amantissimae Matris sollicitudo erga unicum languentem Filium, eam, quam CAMILLUS singulis quibusque aegrotantibus praestabat; eorum desideria praevertens, eorum solatium, commodum, munditiam, ac potissimum animae expiationem, rectamque Sacramentorum perceptionem procurans; In eos vero peculiariter intentus, a quibus ceteri vel contagionis metu, vel morborum nausea & horrore fugiebant, eos ipse ulnis amplexari, fovere sinu, suisque vestibus tegere non recusabat. Ibi saepe laboriosas noctes laboriosissimis diebus continuavit, nec ulcerati cruris, nec gravis herniae incommodo & dolore detentus, nec cibi, nec somni, nec requietis memor, non semel ob extremam corporis defatigationem, spiritum deliquio captus, in terram semianimis corruit.

Graffante peste in Urbe, quid praestiterit CAMILLUS.

Reliquum erat, ut praesenti experimento proposito, videretur, an CAMILLI charitas ad illum, quem cum Sociis professus fuerat, gradum revera pertingeret, ut nimirum aegrotis Fidelibus, quos etiam pestis incesisset, opem & ministerium praestaret. Et quidem quatuor vix annis post indultam novo Ordini Apostolicam confirmationem, invasit Urbem contagiosa

lues, cum extrema Annona caritate conjuncta, ut duplici clade percussa Civitas, funeribus, luctu, vastitate completa fuerit. Alios morbi vis, alios inopia & fames, plurimos desperatio & horror ad mortem ducebant; omnes vero metus, ac praesens vitae periculum, ad salutem & securitatem alibi conquirendam, vel saltem discrimini non obijciendam adigebant. At vero CAMILLUS, propria incolumitate vitae contempta, minime dubitavit cum suis Alumnis pro salute publica se devovere. Itaque visus est, non modo publicis omnibus Nosocomiis sine intermissione adesse, ac miseris aegrotantibus operam, consilio, exhortationibus operam ferre; verum etiam incredibili sollicitudine privatas quilibet Domos ingredi, quandoque etiam, si occlusae essent fores, adhibitis scalis per fenestras penetrare; remotissima quaeque loca, obscuras cryptas, immunda stabula anxie circumire; languentes, affictos, inedia dejectos conquirere, atque omnes, quibuscumque poterat, subsidiis juvare, ac reficere; eorum plagas curare, tabem abstergere, sordes eluere, lectos purgare; Praeterea novum aperuit Xenodochium in ipsa Religionis suae Domo; alterum in Regione Calimontana ad Sanctum Sixtum; alterum quoque ad Clivum Capitolii in via Rhedarum nuncupata constituit; illucque aegrotos undique comportari curavit, complures etiam propriis sublatos humeris ipse detulit; per omnes denique Urbis vastissimae Regionem alacer operam, voce, animo praesto fuit, ut non sine causa judicatum fuerit, clementissimum Dominum, qui etiam in ira sua misericordia recordatur, deliberato in Urbem flagello; opportunum levamen per CAMILLUM, ejusque propositi Sectatores opponere voluisse.

Ea tempestate sedata, ecce biennio post, novum calamitatis genus novam CAMILLO praebuit occasionem ardentissimae charitatis suae erga periclitantes proximos ostendenda. Quum scilicet Tiberis aquarum copia plus nimio auctus, magnam Urbis partem inundasset, jamque adjacentes Sancti Spiritus Aedes invadens, inferiora ipsius cubacula occupasset, commotus tanto Infirmorum periculo CAMILLUS, in medias aquas proficiens, cepit aegrotos ipsos, eorumque grabatos humeris suis alio transferre, nec prius ab opere cessavit, quam immenso trium dierum labore in tuto omnia collocata conspexerit.

Quid, exundante Flumine.

Quod si, veritatis aeternae testimonio, majorem hanc dilectionem nemo habet, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis; quid ni heroicam agnoscamus fuisse charitatem CAMILLI, qui minime detrectavit pro pauperibus Christi vitam saepe suam in manifestum discrimen adducere, nec unquam animam suam pretiosorem fecit eam, cujus desiderio flagrabat, proximorum salute?

Neque vero unius Romanae Urbis ambitu se continuit ipsius dilectionis amplitudo, sed alias quoque Regionem ac Civitates complexa est, ad quas Instituti sui fructum, utilitatemque propagavit; Italiam vero universam ferè benefaciendo peragravit, mirifica charitatis opera ubique exercens, omniumque necessitatibus opportunè succurrens. Mediolanum graffante & Nolam Urbes pestifera contagione, quo tempore alii earum Urbium commercia omni ratione vitabant, quin etiam earum Cives alio evolare posse cupiebant, ultro ingressus est CAMILLUS, dilectionis ignem in sinu portans, atque utrobique admiranda illa virtutis exempla, quae Roma olim conspexerat, pari omnium ordinum admiratione renovavit. Buclanicam Patrium

Quid aliis in Civitatibus & Oppidis.

Oppidum ut audivit Annonæ difficultate graviter afflictum, illico Româ eò se contulit, suosque Cives impensis providentiæ & charitatis officiis, illustribus quoque impetratis a Deo prodigiis, mirificè recreavit.

Ipsius facta
mors.

Denique inextinctam charitatis suæ flammam usque ad exitum vitæ, usque ad metam præclari cursus feliciter perduxit; cumque diuturno triginta trium mensum languore, lentaque, & molesta feбри probatus fuisset, prænunciatum sibi cœlitus mortis diem animo concupiscenti præstolando, nil aliud præter Dei & proximi dilectionem in corde & in ore habens, nil aliud Sociis, ac Discipulis suis commendans, tandem Ecclesiæ Sacramentis piè & religiosè susceptis, die xiv. Julii Anno salutis MDCXIV., ætatis suæ LXV. ad regnum perfectæ charitatis migravit.

Nec dubitarunt quicumque ipsius laborum agnovere certamina, quin ipsi coronam justitiæ reddidisset justus Jodex; qui etiam, editis potentis suæ signis, devota frequentis populi ad ejus funus confluentis officia sibi accepta esse monstravit. Cumque de hujusmodi Miraculis, ac potissimum de perspecta Servi Dei sanctitate, universalis fama, & constans hominum judicium esset, cito deventum est ad legitimorum Processuum constructionem, quibus Ordinaria primum, mox etiam Apostolica auctoritate confectis, eorumque validitate approbata, post maturum omnium examen iteratis vicibus resumptum, Nobismetipsis olim, pro munere Promotoris Fidei, quod gerebamus, minutissima quaque dubitationis capita proponentibus, tandem a felic. record. Prædecessore Nostro Benedicto Papa XIII., cum consilio Congregationis Sacrorum Rituum, judicatum est constare de CAMILLI Virtutibus in gradu heroico; ut patet ex decreto ab eo edito die xxiv. Julii anni MDCCXXXVIII.

Heroicæ CAMILLI Virtutes juridicè approbantur.

Mox examinatis in eadem Congregatione Miraculis, quæ post CAMILLI obitum, ejusdemque intercessione evenisse dicebantur, hujusque examinis summa ad Nos ipsos in immensum aucto, itaut universum ipsius corpus unicâ crustâ, sanie taboque manente, coopertum appareret, acutâ quoque feбри superveniente, omnique amissâ motus, & sensuum facultate, jam expiratura judicabatur; quum subito imposta ipsi Imagine Beati CAMILLI, ac brevi prece ab ipsius Sorore & Matre emissâ, velut a somno mortis excitata, perfectè convaluit; corpus repente detumuit, crustâ deciderunt, reliquit eam febris; itaut è lecto statim surgens, integerrimis viribus iacere & operari poterit, neque deinceps inveteratæ hujusmodi affectionis incommoda amplius perpessa fuerit.

Miracula pro Beatificatione approbata.

jus solemnia deinde in Basilica Principis Apostolorum de Urbe rite celebrata fuerunt vigore Literarum Nostrarum Apostolicarum die vii. ejusdem mensis, & anni, sub Annulo Piscatoris editarum.

Indultam Beato Viro venerationem, ac summo Fidelium studio eidem exhibitam, nova subsequuta sunt Miracula, quæ manifestam Dei voluntatem de ipsius glorificatione in Terris augenda ostendere videbantur. Tribus itaque Episcopis, ad inquirendum super hujusmodi Miraculis, auctoritate Nostra Apostolica de more delegatis, cognitaque Processum ab ipsis confectorum validitate, ex tribus Miraculis in prædicta Sacrorum Rituum Congregatione accuratissimè discussis, audito, ut par erat, Peritorum judicio, novisque inquisitionibus super sanationum obtentorum perseverantia legitimè peractis, duo potissimum, tamquam approbatione nostra digna, Nobis proposita fuerunt, quæ quum revera, privatis Nostris studiis adhibitis, & invocato lumine Spiritus Sancti, clarissima in luce posita esse judicaverimus, die prima Maji superioris anni MDCCXLV. Decreto Nostro approbavimus, & publicavimus.

Causa reasumitur.

Primum est sanatio Lucie Theresiæ Petri Puellæ ex Oppido Caprarolæ, quæ quum ab ipsa nativitate, ob pravam Thoracis structuram, magna respirandi difficultate laborasset, & precedentibus annis, ingravescente Asthmate, accedentibus purulentis, & sanguineis excretionibus, ac summa virium prostratione, externo quoque contracto gibbo, gravem sibi, aliisque vitam haud longe protrahere posse ostenderet; in maxima morborum hujusmodi intentione, quum, invocatâ Beati CAMILLI ope, aquam bibisset præfato pulveri admixtam, unius noctis spatio a morbis omnibus expedita, & perfectâ valetudinis firmitate donata fuit.

Miracula pro Canonizatione approbata.

Alterum est instantanea sanatio Margaritæ Castelli duodeviginti annorum Puellæ ex Oppido Marini, quæ ob vitium sanguinis ab utero matris contractum, malignis pustulis sæpè afflicta, tandem earum numero in immensum aucto, itaut universum ipsius corpus unicâ crustâ, sanie taboque manente, coopertum appareret, acutâ quoque feбри superveniente, omnique amissâ motus, & sensuum facultate, jam expiratura judicabatur; quum subito imposta ipsi Imagine Beati CAMILLI, ac brevi prece ab ipsius Sorore & Matre emissâ, velut a somno mortis excitata, perfectè convaluit; corpus repente detumuit, crustâ deciderunt, reliquit eam febris; itaut è lecto statim surgens, integerrimis viribus iacere & operari poterit, neque deinceps inveteratæ hujusmodi affectionis incommoda amplius perpessa fuerit.

Decretum de tuto progressu ad Canonizationem.

Consulta deinde fuit eadem Sacrorum Rituum Congregatio, an rebus ita se habentibus, ad solemnem Beati CAMILLI Canonizationem tuto procedi posse censeret; omnibusque Venerabilibus Fratribus Nostris Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalibus eandem Congregationem constituentibus, nec non dilectis Filiis ejusdem Congregationis Consultoribus in partem affirmativam consentientibus, Nos deinde, maturâ ponderatione præmissâ, ac ferventibus Deo oblati precibus, tandem anno superiore die xvii. Augusti, illius diei anniversaria, quo Inscrutabilis Divini consilii altitudo Nos immerentes ad Summi Pontificatus apicem evexit, publico Decreto edito, hujusmodi Congregationis sententiæ Nos quoque adherere declaravimus.

Ur-

Urgebant verò pro hujus Decreti imple-
mento non solum communia Fidelium Populo-
rum, ac in primis dilectæ Urbis Nostræ vota,
sed & enixæ preces, ac supplicationes antedi-
ctæ Congregationis Clericorum Regularium Mi-
nistrantium Infirmis, quibus, & olim clar. me-
moriæ Philippus III., & Philippus IV. His-
paniarum Reges Catholici, plurimique Eccle-
siastici, & Sæcularis Ordinis Proceres apud
Prædecessores Nostros Romanos Pontifices suas
preces adjunxerant, & suas nuper postulatio-
nes Nobis humiliter exhiberi mandaverant Car-
issimus in Christo Filius Noster Carolus utrius-
que Sicilia Rex Illustris, ejusque Conjux Ca-
rissima in Christo Filia Nostra Maria Amalia
utriusque pariter Sicilia Regina Illustris, &
cum aliis pluribus Antistitibus & Principibus,
dilecti Filii Nobiles Viri Neapolitanæ Civitatis
Electi. Quapropter communicato consilio cum
universo Collegio Venerabilium Fratrum No-
strorum S. R. E. Cardinalium in Consistorio
secreto die xvij. elapsi mensis Aprilis coram
Nobis habito, hisque similiter, audio a No-
bismeritis causa statim ac meritis, ad ulterio-
ra, servatis servandis, progrediendum esse
suadentibus; Nos demum, convocatis per Li-
teras compluribus Venerabilibus Fratribus Ar-
chiepiscopis, & Episcopis per Ecclesias consti-
tutis, eorum quoque suffragia, ut in tanti
momenti judicio fieri consuevit & decet, au-
dire deliberavimus.

Consisto-
rium secre-
tum.

Consisto-
rium publi-
cum.

Cardinali-
um, & Epi-
scoporum
sententia in
Consistorio
semipublico.

Itaque expositis primùm in plenario publi-
coque prædictorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ
Cardinalium, Antistitum, omniumque Ordinum
Romanæ Curie Confessu, per dilectum Filium
Julium Casarem Fagnanum Nostræ Consisto-
rialis Aula Advocatum, ejusdem Beati CAMILLI
gestis, Virtutibus, & Miraculis, iidemque
præterea in summaria Relatione ex monu-
menti prædictæ Sacrorum Rituum Congrega-
tionis fideliter desumptâ, una cum Actorum
serie, prædictorum omnium judicio subjectis;
die decima currentis Junii eosdem Sanctæ
Romanæ Ecclesiæ Cardinales, & Patriarchas,
Archiepiscopos, & Episcopos universos coram
Nobis in Consistorio semipublico congrega-
tos adstantibus de more dilectis Filiis Sedis A-
postolicæ Notariis, & Cantuarum Palatii Nostræ
Auditoribus, requisivimus; an ad solemnem
ipsius Beati Canonizationem deveniri posse ce-
sarent; cumque omnes unanimi sensu id a
Nobis præstandum esse suaderent, exhibitis quo-
que in scriptis per singulos suffragiis, qua in
Romanæ Ecclesiæ Tabularium inferri iussimus:
Nos quidem tunc eos omnes hortati sumus,
ut pro impetrando Nobis superni luminis adju-
torio, suas Deo preces offerrent; mox genera-
lia per Urbem jejunia indiximus, designatisque
Ecclesiis cum Indulgentia ab omnibus Christiti-
delibus Nobiscum orantibus consequendâ, ite-
ratis etiam Sacrificiis, Deum omnipotentem
precati sumus, ut sedium suarum assiducam sa-
pientiam ad illuminandas mentis Nostræ tene-
bras emittere dignaretur.

Solemnis
Canoniza-
tio.

Demum adveniente hac die Beatorum Apo-
stolorum Petri & Pauli Martyrio consecrata, in
splendidissimo Ecclesiæ Romanæ jubilo, præce-
dentibus cum prece omnibus Cleri Sæcularis &
Regularis Ordinibus, & subsequenteribus Aula
Nostræ, & Curie Officialibus, atque Ministris,
frequentissima Confacerdotum corona supati,
ad Sacram Beatissimi Apostolorum Principis me-
moriæ in Vaticano, solemnis supplicationis
ritu processimus: Ubi exhibitis Nobis iterum a
dilecto Filio Nostro Joachimo Tituli Sanctorum

Quatuor Coronatorum Presbytero Cardinali
Portocarero nuncupato, prædictorum Supre-
morum Principum, & Procerum, Ecclesiarum-
que, & Congregationis Clericorum Regularium
precibus & obsecrationibus, Dei nomine cum
gemitibus invocato, ad laudem Sanctæ, &
Individue Trinitatis, ad Triumphantis Ecclesiæ
gloriam, & Militantis consolationem, atque
præsidium, auctoritate Domini Nostri Jesu
Christi, Sanctorum Apostolorum Petri & Pauli,
ac Nostræ, ac de congregatæ Fraternitatis, ut
supra diximus, assensu & consilio, prædictum
CAMILLUM DE LELLIS Diocesis Theatinæ Sacer-
dotem, Fundatorem Congregationis Clerico-
rum Regularium Ministrantium Infirmis, de cu-
jus præcellenti Fide & charitate, cæterisque
Virtutibus in gradu heroico, nec non de Mi-
raculis ipsius intercessione a Deo patris, ple-
nissimè constabat, & constat, Sanctum esse de-
finiendo pronuntiavimus, & pro Sancto ab
omnibus habendum, atque colendum ediximus,
in Nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti;
omnibusque Christifidelibus, qui singulis annis
die xiv. Julii verè poenitentes, & confessi Ec-
clesiam Sanctæ Mariæ Magdalena de Urbe,
Congregationis præfate Clericorum Regularium,
in qua ipsius Sancti Corpus religiosè asservatur,
devotè visitaverint, septem annos, & totidem
quadragenas de injunctis eis, seu aliis debi-
tis poenitentis, eadem auctoritate in perpetuum
misericorditer relaxavimus. Denique in
obsequium Omnipotentis Dei decantato Laudis,
& Confessionis Hymno, incruentam salutis No-
stræ Hostiam ad Altare Confessionis Beatissimi
Petri Apostoli in Spiritu humilitatis obtulimus,
cum commemoratione etiam ipsius S. CAMILLI
Confessoris, nec non Sanctorum Fidelis Mar-
tyris, Petri, & Josephi Confessorum, & Catha-
rinæ Virginis, quos pariter Sanctorum Aibo-
ritè adscripsimus, omnibusque ibi præsentibus
plenariam peccatorum Indulgentiam largiti sui-
mus.

Indulgentia.

Exultet igitur Ecclesia Sancta Dei, & jucun-
detur in Domino, qui secundum promissiones
suas, sanctitatis & dilectionis spiritum in ea
conservat, & fovet. Excitentur Fideles ad præ-
clara Sancti hujus persequenda vestigia, ut ip-
sius mereantur suffragiis adjuvari; qui quum
in illo Regno Beatitudinis, in quod neque luctus,
neque dolor ingreditur, non habeat, cui affue-
ta misericordiae suæ exhibeat officia, Nos hic
in tantis angustis, & calamitatibus constitutos,
suâ intercessione sublevare, & flagella Divina
iracundiæ a Nobis iubeas studebit avertere.

Ut autem præmissa omnia ad consolationem,
& eruditionem Christianæ plebis ubique innotescant,
Nos ea, præsentium Literarum Apostoli-
carum tenore, & auctoritate, publicanda, at-
que edicenda esse censuimus; mandantes, ut
earundem præsentium transumptis, sive exem-
plis etiam impressis, manu alicujus Notarii pu-
blici subscriptis, & sigillo Persona in Ecclesiasti-
ca dignitate constituta munitis, eadem prorsus
ades ab omnibus habeatur, quæ ipsi præsentibus
adhiberetur, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Præsentium
Literarum e-
xemplis au-
thoritas tri-
buitur.

Nulli ergò omnino hominum liceat paginam
hanc nostræ definitionis, decreti, adscriptio-
nis, mandati, statuti, relaxationis, & volun-
tatis infringere, vel ei ausu temerario con-
traire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit,
indignationem Omnipotentis Dei, & Bea-
torum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se no-
verit incursum.

Sanctio.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum Anno
Incarnationis Dominicæ millesimo septingente-

Dat. Ponti-
ficatus Anno

v. 1746.
J. r. die 29.
Junii 1746.

simo quadragesimo sexto, tertia Kalendas Julii,
Pontificatus Nostri Anno Sexto.

✠ Ego Benedictus Catholicae Ec-
clesiae Episcopus.

† Ego T. Episcopus Ostien. & Veliternen. Card.
Rufus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.

† Ego A. Episcopus Portuensis Cardinalis S. Cle-
mentis S. R. E. Camerarius.

† Ego V. Episcopus Praenestinus Card. Petra, Card.
Major Poenitentarius.

† Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.

† Ego V. Episcopus Sabinen. Card. Biebius.

†

†

†

†

† Ego Nicolaus Maria Tit. S. Petri ad Vincula
Presbyter Card. Lercari.

†

†

† Ego F. Tit. S. Mariae Transyberim Presbyter
Card. Burgbesius.

† Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Caelio Pres-
byter Card. Gentili.

† Ego Fr. J. A. Tit. SS. Sylvestri & Martini Pres-
byter Card. Guadagni.

† Ego T. Tit. S. Ceciliae Presbyter Card. de Aquaviva.

† Ego D. Tit. Basilicae SS. Duodecim Apostolorum
Presbyter Card. Rivera.

† Ego J. B. Tit. S. Mariae Angelorum Presbyter
Card. Spinula.

†

†

† Ego R. Tit. S. Sabinae Presbyter Card. de Ilcio.

†

† Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter
Card. Passioneus.

† Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Card. Valenti.

† Ego J. F. Tituli SS. Quatuor Coronatorum Pres-
byter Card. Portocarrero.

† Ego C. Tit. SS. Joannis & Pauli Presbyter Card.
Paulinus.

† Ego R. Tit. S. Marcelli Presbyter Cardinalis de
Hieronymis.

† Ego C. A. Tit. S. Mariae de Pace Presbyter Card.
Cavalcibus.

†

†

†

† Ego F. Tit. S. Mariae de Populo Presbyter Card. de
Ricciis.

† Ego A. Tit. S. Sylvestri in Capite Presbyter Card.
Rufus.

† Ego C. Tit. S. Mariae de Ara-Caeli Presbyter Card.
Calcagnini.

† Ego P. M. Tit. S. Agnetis extra muros Presbyter
Card. de Montibus.

† Ego F. Tituli S. Matthæi in Merulana Presbyter
Card. Tamburrini.

† Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card.
Besozzi.

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

†

D. Card. Passioneus.
J. Datarius.

VISA DE CURIA.
I. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Canonizatio BEATI PETRI REGALATI Sacer-
dotis Professi Ordinis Minorum, Regularis
Observantiae inter Hispanos Restitutoris.

XIII.

BENEDICTUS EPISCOPUS,
Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei
memoriam.

NEGOTIATORES Caeli, qui fidelibus Re-
demptoris nostri promissionibus innixi,
quæcumque Mundus appetit, quæ caro concupif-
cit, quæ Dæmon pollicetur, omnia relinquunt,
ut Christum bajulantem sibi Crucem, per aspe-
ram angustamque viam prosequantur, non modo
inestimabilem bonæ negotiationis fructum in æter-
næ vitæ possessione percipiunt, sed etiam in ter-
ris centuplum, pro omnibus, quæ dimiserunt,
utilissimâ commutatione lucrantur. Dum enim
vitæ hujus oblectamentis, per mortificationis, &
continentiæ studium renunciant, puris tranquil-
lisque voluptatibus, de conscientia serenitate, ac
Divini favoris suavitate, replentur; dum anxias
Mundi divitias, Evangelicam paupertatem am-
plexi, a se abdicant, supernorum charismatum
thesauris abundè ditantur; & pro vanis fluxisque
honoribus, quos contemnunt, veram solidam-

Exordium.

que